

РЕШЕНИЕ

№ 1199

гр. София, 25.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 26.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9449** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 –чл.161от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] електронен адрес: [електронна поща], чрез Д. Столарски, в качеството му на представляващ, срещу Ревизионен акт №Р-22220218001162-091-001 от 25.03.2019 г., издаден от В. В. В. – орган, възложил ревизията, и А. В. Е. – ръководител на ревизията в частта потвърдена с Решение № 1000/11.06.2019г. на Директор Дирекция ОДОП С.. на установените резултати по ЗДДС за периодите м. 04.2015 г. и м. 10.2016 г., ведно с начислените лихви за забава, както и в частта на установените лихви за м. 01.2013 г.

Жалбоподателят оспорва РА като незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния закон. Твърди, че са изпълнени изискванията за приспадане на право на данъчен кредит във връзка с декларирания такъв за данъчен период м. 04.2015 г. в размер на 3 000,00 лв. по фактура №[ЕГН]/06.03.2015 г., издадена от [фирма], с предмет на доставката на ски шейна, S. D. S. X 163 800R E., сер. №2BPSTNDE1DV000210, съответно за данъчен период м. 10.2016 г. в размер на 12 000,00 лв. по фактура №[ЕГН]/05.10.2016 г., издадена от [фирма], с предмет на доставката по продажбата на лек автомобил, марка Мерцедес Б. G 63 AMG /№[ЕГН]/05.10.2016 г./Претендира неправилност на РА и в частта, по отношение на установеното задължение за лихви върху невнесени в срок декларирани задължения

по ЗДДС в размер на 7 626,61 лв. за м. 01.2013 г.

Иска се отмяната на акта с твърдения за неправилност и незаконосъобразност, постановено при липса на посочените в него предпоставки. Навеждат се твърдения, че при извършената ревизия административния орган невярно и в разрез с представените от дружеството доказателства приема, че не е доказано ползването на заведените в дружеството активи. Твърди, че е налице реална сделка по доставката на лек автомобил, марка Мерцедес Б. G 63 AMG по фактура №[ЕГН]/05.10.2016 г., за което са налице допълнителни доказателства в КАТ. Излага доводи, че както от спорния доставчик, така и от самото ревизирано дружество е доказана реалността на доставката с надлежно ангажирани документи. и съответно, че е налице реална доставка на ски шейна, S. D. S. X 163 800R E., по фактура №[ЕГН]/06.03.2015 г. В съдебно заседание жалбоподателя се представлява от адв. Л., който поддържа жалбата, претендира се присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът - Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно - осигурителна практика"- С. при ЦУ на НАП, чрез юрисконсулт Кожухарова, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на разноските на ответната страна.

СГП, редовно призована, не взема становище.

Административен съд-София град, след като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, становищата на страните и след направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно изискванията на ДОПК, прие следното:

Жалбата е в срок, подадена от адресат на акта, поради което е процесуално допустима и следва да се разгледа по съществото ѝ. Разгледана по същество е частично основателна.

От фактическа и правна страна съставът приема следното:

Със Заповед №Р-22220218001162-020-001/26.02.2018 г., издадена от В. В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., определена да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 119, ал. 2 от ДОПК със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за периодите от 01.12.2012 г. до 31.01.2016 г. и от 01.05.2016 г. до 31.01.2018 г. Заповедта е връчена по електронен път на 07.03.2018 г. и съгласно чл. 114, ал. 1 от ДОПК, считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията и изтича на 07.06.2018 г. На основание чл. 112, ал. 2, т. 1 и чл. 113, ал. 3 от ДОПК със Заповед №Р-22220218001162-020-002 от 30.04.2018 г. е разширен обхватът на ревизията, като е добавен данъчен период м. 02.2018 г. Срокът за извършване на ревизията е продължен до 07.08.2018 г. със Заповед №Р-22220218001162-020-003 от 04.06.2018 г.

Горепосочените заповеди са издадена от органа издал първоначалната ЗВР.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220218001162-092-001 от 27.12.2018 г., връчен по електронен път на 28.12.2018 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение срещу констатациите в доклада, прието с вх. №53-00-97 от 10.01.2019 г. Към същото са приложени и нови доказателства, изразяващи се в копия от продажни фактури, протоколи за извършени транспортни услуги, документи за получени плащания по банков и касов път, отчетни регистри по ЗДДС, хронологии на счетоводни сметки, счетоводен и данъчен амортизационен план и др. След преценка и анализ на изложените от ревизираното дружество аргументи, съображения и доказателства, органите по приходите са приели възражението за неоснователно.

Ревизията приключва с Ревизионен акт №Р-22220218001162-091-001 от 25.03.2019 г., издаден от В. В. В. – орган, възложил ревизията, и А. В. Е., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен на 25.03.2019 г. по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК.

Процесната ревизия е първа за спорните периоди и видове задължения.

Установено е, че осъществяваната от жалбоподателя дейност се изразява в продажба и отдаване под наем на леки и лекотоварни автомобили. За изпълнение на дейността си ревизираното дружество разполага с 5 служители, назначени по трудово правоотношение. Видно от документите по преписката [фирма] осъществява дейността си от наети офис и търговски обект /гараж с паркоместа/, находящи се на адрес [населено място], [улица].

С цел събиране на доказателства и установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане, на задълженото лице са връчени две Искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/, с които от дружеството са изискани търговски и счетоводни документи, свързани с осъществяваната дейност през ревизирания период, в това число: оборотни ведомости и главни книги, хронологии на счетоводни сметки, информация за начина на финансиране на дейността и др. От задълженото лице са изискани и документи, релевантни за доказване на реалността на декларираните през ревизирания период доставки, фактурирани от [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК]. В отговор на връченото искане на 04.04.2018 г. и на 22.05.2018 г. ревизираното лице е представило документи и писмени обяснения, подробно описани в констативната част на РД.

На основание чл. 45 от ДОПК са инициирани и насрещни проверки на горесцитираните доставчици и са направени справки за относими за тях обстоятелства по данни от информационната система на НАП.

В хода на ревизионното производство с Протокол №1206168 от 25.07.2018 г. са приобщени документи и писмени обяснения, събрани в хода на извършена на

[фирма] проверка за установяване на факти и обстоятелства, възложена с резолюция №П-22220217174805-ОРП-001 от 13.10.2017 г.

След анализ на представената от жалбоподателя счетоводна и търговска документация и събраните в хода на ревизионното производство доказателства органите по приходите са приели, че са налице основания за коригиране на декларациите от дружеството задължения и за начисляване на лихви, както следва:

1. На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказан данъчен кредит в размер на 99 707,87 лв. по фактури, издадени от следните доставчици:

1. 1. За данъчен период м. 12.2012 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 47 265,89 лв. по фактура №[ЕГН]/27.12.2012 г., издадена от [фирма] /предходно наименование [фирма]/.

От органите по приходите е установено, че през месец 12.2012 г. [фирма] е отразило в отчетните си регистри по ЗДДС фактура №[ЕГН] от 27.12.2012 г., издадена от [фирма]. Предмет на доставката по същата е продажбата на употребявано МПС, марка Мерцедес, модел G 63 A.. С цел удостоверяване реалността на сделката от ревизираното дружество са представени копие от спорната фактура; договор за покупко-продажба от 27.12.2012 г., сключен с [фирма]; свидетелство за регистрация на товарен автомобил; договор за поръчка на лек автомобил от 19.12.2012 г.; технически паспорт на МПС; банкови извлечения за извършено плащане по доставката и счетоводна справка, за осчетоводяването на фактурата.

На основание чл. 45 от ДОПК в хода на ревизионното производство е извършена и насрещна проверка на спорния доставчик, резултатите от която са обективирани в протокол за извършена насрещна проверка /П./ №П-22220618066369-141-001/21.06.2018 г. Съгласно констатациите на същия е изготвено ИПДПОЗЛ №П-22220618066369-040-001 от 17.04.2018 г., връчено по реда на чл. 32 от ДОПК. От [фирма] /предходно [фирма]/ в законоустановения срок не са представени изискваните документи и писмени обяснения.

Такива са представени по куриер на 07.01.2019 г. /след издаването на РД/, приети с вх. №ИТ-00-65. Последните обаче не са кредитирани от ревизиращите, тъй като е прието, че не може да се установи тяхната автентичност. В подкрепа на изложеното е посочено и обстоятелството, че видно от съпоставката на декларирания в Търговския регистър подпис на представляващия дружеството А. М., същият не съответства на този положен върху придружителното писмо към допълнително представените документи от [фирма].

При така установената фактическа обстановка органите по приходите са приели, че не се доказва реалността на доставката, поради което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 47 265,89 лв.

Решаващият орган е приел, че с оглед наличните по преписката доказателства не споделя изводите на органите по приходите, изложени в процесния РА. Изложил е, че

в случаите, когато орган по приходите констатира липса на доставка, наличие на абсолютна или относителна симулация, следва да се мотивира с годни доказателства, установени с доказателствени средства, които са събрани или изготвени при условията и по реда на ДОПК. Приел е също, че изводите на ревизиращия екип за липса на реална доставка по цитираната фактура, издадена от [фирма], са изведени само на база извършената насрещна проверка на доставчика. Представените от [фирма] документи са само описани, без същите да бъдат анализирани в РД.

Във връзка с доставката са представени копие от процесната фактура, договор за поръчка на лек автомобил от 19.12.2012 г. и договор за покупко-продажба от 27.12.2012 г., сключени с [фирма] / [фирма] понастоящем/, приемо-предавателен протокол, както и банкови извлечения, удостоверяващи извършеното разплащане между контрагентите. В хода на ревизионното производство са представени и документи във връзка с произхода на процесното МПС, а именно фактура №10171617/21.12.2012 г., издадена от ASV A. B.V. с VIN NL800411432B02. За спорния автомобил е представено и свидетелство за регистрация на МПС, в което като собственик е посочено [фирма], както и технически паспорт на същия. Предвид изложеното е счита, че несъмнено автомобилът е придобит от ревизираното дружество, което се потвърждава и от информационният масив на НАП.

В резултат на анализ и предвид изложеното решаващият орган намира, РА в тази част за необоснован, немотивиран и издаден при неправилна преценка на събраните доказателства. Счита, че в хода на ревизионното производство от ревизираното лице са ангажирани необходимите доказателства, удостоверяващи доставката на спорното МПС.

1.2. За данъчен период м. 04.2015 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 3 000,00 лв. по фактура №[ЕГН]/06.03.2015 г., издадена от [фирма].

Установено е, че [фирма] е ползвало право на приспадане на данъчен кредит в размер на 3 000,00 лв., по фактура №[ЕГН] от 06.03.2015 г., издадена от спорния доставчик. Предмет на доставката по същата е покупката на ски шейна, S. D. S. X 163 800R E., сер. №2BPSTNDE1DV000210.

С цел удостоверяване реалността на сделката в хода на ревизионното производство е извършена насрещна проверка на процесния доставчик, приключила с издаването на Протокол №П-22221718066407-141-001/02.08.2018 г. Видно от констатациите на същия, изготвеното ИПДПОЗЛ №П-22221718066407-040-001 от 17.04.2018 г. е връчено лично на представляващия [фирма] на 10.05.2018 г. В законоустановения срок от [фирма] са представени частично документи и писмени обяснения, както следва: фактура с №[ЕГН]/06.03.2015 г., издадена на [фирма]; банково извлечение за получено плащане от [фирма] по доставката; справка за обороти по сметка 411-26 за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. Относно произхода на стоката, предмет на доставка, е представено копие от фактура №[ЕГН] от 26.03.2015 г., издадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК] на [фирма], както и копие от договор за покупко-продажба на МПС от 06.03.2015 г., сключен между [фирма], в качеството на продавач и [фирма],

в качеството на купувач. При прегледа на представените доказателства и съпоставката им с тези, посочени в придружителното писмо ревизиращите са констатирани, че от процесния доставчик не са представени документи във връзка с извършено плащане към предходния доставчик по веригата [фирма], оборотни ведомости, хронологични справки по материалните сметки относно заприходяването и изписването на продадената ски шейна, както и сключените между [фирма] и [фирма] договори, анекси, приемо-предавателни протоколи, товарителници, транспортни документи или други придружаващи доставката.

Органите по приходите са направили справки за относими за доставчика данни от информационния масив на НАП, при които са установили, че [фирма] е дружество, регистрирано по ЗДДС, считано от 19.05.2016 г., при установени обстоятелства по реда на чл. 176 от закона и същото има задължения към републиканския бюджет в особено големи размери.

Във връзка с процесната доставка от [фирма] в хода на ревизионното производство са представени единствено копие от процесната фактура, издадена от [фирма], банково извлечение за извършено разплащане по доставката и справка за счетоводни статии относно осчетоводяването на фактурата. Констатирано е, че от жалбоподателя не са представени договори, приемо-предавателни протоколи и транспортни документи.

При така установената фактическа обстановка издателите на РА са приели, че липсват доказателства за извършена доставка от [фирма] към [фирма] по фактура №[ЕГН]/06.03.2015 г., поради което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по същата в размер на 3 000,00 лв.

Ревизиращите органи приемат, че за жалбоподателя не следва да възникне правото на данъчен кредит по фактура №[ЕГН]/06.03.2015 г., издадена от [фирма], тъй като не е доказано реалното осъществяване на документираната с нея доставка на ски шейна. Изводът се базира на липсата на представени документи за транспортирането и прехвърлянето правото на собственост на стоката, както и констатирани нередности при доставчика.

Решаващият орган е приел, поради липса на доказателства, за което е изложил и подробни мотиви, че правилно и законосъобразно за данъчен период м. 04.2015 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 3 000,00 лв. по фактура №[ЕГН]/06.03.2015 г., издадена от [фирма].

1.3. За данъчен период м. 10.2016 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 12 000,00 лв. по фактура №[ЕГН]/05.10.2016 г., издадена от [фирма].

От органите по приходите е установено, че през ревизирания период [фирма] е ползвало право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 29 916,67 лв. по две фактури /№[ЕГН] от 18.08.2016 г. и №[ЕГН] от 05.10.2016 г./, издадени от [фирма]. Предмет на доставката по същите е продажбата на лекотоварен автомобил, марка D.,

модел R. 1500 L. 3.0 D. //№[ЕГН]/18.08.2016 г./ и лек автомобил, марка Мерцедес Б. G 63 AMG /№[ЕГН]/05.10.2016 г./.

С цел удостоверяване реалността на сделката в хода на ревизионното производство е извършена насрещна проверка на процесния доставчик, приключила с издаването на Протокол №П-22221718066422-141-001/02.08.2018 г. Видно от констатациите на същия изготвеното ИПДПОЗЛ №П-22221718066422-040-001 от 17.04.2018 г. е връчено лично на представляващия [фирма] на 10.05.2018 г. В законоустановения срок са представени частично документи и писмени обяснения, както следва: заверени копия от фактурите, издадени на [фирма]; договор за покупко-продажба на МПС /лекотоварен автомобил, марка D., модел R. 1500 L. 3.0 D./ от 18.08.2016 г., сключен между [фирма], в качеството на продавач и [фирма], в качеството на купувач; договор за покупко-продажба на МПС /лек автомобил, марка Мерцедес Б. G 63 AMG/ от 05.10.2016 г., сключен между [фирма], в качеството на продавач и [фирма], в качеството на купувач; справка за обороти по сметка 411-7 за периода от 01.08.2016 г. до 31.10.2016 г.; банкови извлечения за получено плащане от жалбоподателя. Относно произхода на лекотоварен автомобил, марка D., предмет на последваща доставка към [фирма], са представени копие от инвойс №326214-8815499 от 25.08.2016 г., издаден от А. АМ Р. G. с VIN DE162926163 и ЧМР.

След анализ на приложените документи ревизиращите са посочили, че от [фирма] не са ангажирани доказателства досежно произхода на спорното МПС - Мерцедес Б..

Предвид изложеното органите по приходите са извършили справка в програмен продукт на НАП VIES, при която е установено, че А. АМ Р. G. е отразило ВОД към [фирма] през м. 09.2016 г.

Във връзка с процесните доставки от [фирма] са представени копия от фактурите, издадени от [фирма], банкови извлечения за извършено разплащане по доставките, договори за покупко-продажба на МПС, свидетелства за регистрация на МПС и справка за счетоводни статии относно осчетоводяването на фактурата. Приложена е още декларация от управителя на [фирма] за придобиването на автомобил марка D.; Удостоверение №2805485/20.09.2016 г. за продуктова такса, издадено от [фирма] и фактура №[ЕГН]/20.09.2016 г., издадена от последното на [фирма] за платена продуктова такса във връзка с автомобил марка D..

При така установената фактическа обстановка издателите на РА са приели, че липсват доказателства за доставка от [фирма] към [фирма] по фактура №[ЕГН]/05.10.2016 г. за Мерцедес Б., поради което, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по същата в размер на 12 000,00 лв.

В тази връзка е извършена служебна проверка в информационния масив на НАП, при която е установено следното:

Автомобил марка Мерцедес Б. G 63 AMG с рама WDD2050871F215812 е с първоначална регистрация в КАТ от 29.09.2015 г. Същото превозно средство е регистрирано с регистрационен номер СТ5000BT на името на Д. Б. М. с ЕГН 930917****. На 18.10.2016 г. МПС е пререгистрирано на името на [фирма], като е сменен и регистрационният му номер, както следва: СВ1861BT.

Д. Б. М. няма регистрация по ЗДДС, а видно от отчетните регистри по ЗДДС, доставчика [фирма] не е декларирал покупка от процесното лице.

При така установената фактическа обстановка решаващият орган счита, че в случая е налице предмет на фактурираната доставка, но действителният доставчик не е посоченият във фактурата.

Предвид изложеното решаващият орган счита, че жалбоподателят участва в данъчна измама с цел злоупотреба с право. При условие, че процесното моторно превозно средство е било закупено от посоченото физическо лице, то за [фирма] не би било налице право на приспадане на данъчен кредит. Изложил, че РА следва да бъде потвърден в тази част.

1.4. За данъчен период м. 02.2018 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 37 441,98 лв. по фактура №[ЕГН]/17.07.2017 г., издадена от [фирма]

В хода на ревизионното производство органите по приходите са констатирани, че [фирма] е придобило лек автомобил марка L. R., модел R. R. SDV8 LWB SV A.. Съгласно наличните по преписката доказателства спорният автомобил е закупен от [фирма] и същият е осчетоводен по сметка 304 „Стоки“ на оборотната ведомост на жалбоподателя. Органите по приходите са констатирани още, че във връзка с цитираната доставка от жалбоподателя е ползвано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 61 608,65 лв. по фактури №[ЕГН]/17.07.2017 г. и №[ЕГН]/16.06.2017 г., издадени от процесния доставчик.

С цел удостоверяване реалността на доставката е извършена насрещна проверка на [фирма], резултатите от която са обективирани в Протокол №П-2220318066381-141-001 от 25.06.2018 г. Съгласно констатациите на същия изготвените искания са връчени по електронен път на 19.04.2018 г. и на 08.06.2018 г. В законоустановения срок документи и писмени обяснения не са представени от проверяваното дружество.

Във връзка с доставката от [фирма] са представени копия от процесните фактури, издадени от [фирма]; справки за счетоводни статии относно осчетоводяването на фактурите; договор за покупко-продажба на МПС, марка L. R. от 16.06.2017 г. за сумата от 369 651,87 лв. с включен ДДС, сключен между [фирма], в качеството на продавач и [фирма], в качеството на

купувач; разрешение за временно движение на автомобил L. R. /без номер/ от 17.07.2017 г.; договор за покупко-продажба на МПС марка L. R. от 16.06.2017 г. за сумата от 368 651,00 лв. с включен ДДС., сключен между [фирма] с ЕИК[ЕИК], в качеството на продавач и [фирма], в качеството на купувач; декларация от управителя на [фирма] относно определяне на продуктова такса; технически паспорт на автомобила; инвойс №111509071-17/23.06.2017 г., издаден от АНГ А. Г. с VIN DE811182775, издаден на [фирма]; платежно нареждане за извършено плащане от [фирма] към [фирма] по фактура №[ЕГН]/16.06.2017 г.

Предвид изложеното органите по приходите са извършили справка в програмен продукт на НАП VIES, при която е установено, че АНГ А. Г. е отразило ВОД към [фирма] през м. 06.2017 г. за сумата от 158 823,00 евро. Също така са констатирани, че фактура с №[ЕГН]/17.07.2017 г., издадена от [фирма] на [фирма] не е отразена в отчетните регистри по ЗДДС на доставчика.

При така установеното издателите на РА са приели, че реалната стойност по сделката за автомобил, марка L. R., е в размер на стойността по фактура №[ЕГН]/16.06.2017 г. /145 000,00 лв./, поради което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 37 441,98 лв., по фактура №[ЕГН]/17.07.2017 г., издадена от [фирма].

Административния орган, след като е съобразил наличните по административната преписка доказателства, изложените в ревизионния доклад и РА мотиви на органите по приходите и възраженията на жалбоподателя, е намерил за законосъобразно следното:

В хода на ревизионното производство, с цел удостоверяване реалността по доставката от [фирма], са представени копия от фактурите, издадени от [фирма], във връзка със закупуването на МПС марка L. R., модел R. R. SDV8 LWB SV A.; копие от договор, обективиращ желанието на страните да сключат сделка по покупко-продажбата на горепосоченото МПС за сумата от 369 651,87 лв. /каквато е стойността и на издадените фактури/; разрешение за временно движение на МПС в страната от 17.07.2017 г., издадено от Министерство на вътрешните работи на [фирма], както и документи за произхода на автомобила. Същите доказателства не са обсъдени от органите по приходите, а отказът на данъчен кредит е мотивиран единствено с обстоятелството, че [фирма] не е отразило в дневниците си за продажби фактура с №[ЕГН]/17.07.2017 г. В същото време от ревизиращите е прието, че процесният автомобил е закупен от жалбоподателя, но стойността на сделката не отговаря на договореното между страните, като единствения мотив за това е некоректното поведение на доставчика.

В тази връзка решаващият орган намира оспорения РА за необоснован, с непълни мотиви и издаден при неправилна преценка на събраните

доказателства. Приел е, че при провеждане на ревизионното производство са нарушени основните принципи за обективност и безпристрастност, като изводите за липса на доставка са формирани при формалното и частично обсъждане на доказателствата, ангажирани в хода на производството. В случая представените от ревизираното лице документи не са анализирани в цялост.

Отбелязано е, че е налице пълно съвпадение и на договорената сума по сделката и тази, фактурирана от доставчика. В същото време не е налице спор, че процесното МПС е придобито от ревизираното дружество.

Приета е за доказана реалността на спорната доставка, а от друга страна, че събраните от ревизиращите органи доказателства не са правилно преценени. При установената фактическа обстановка административния орган не е приел изложените аргументи от органите по приходите, че не е налице реална доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, поради което наложил, че РА следва да бъде отменен в тази си част.

2. На основание чл. 70, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 69, ал. 1 от ЗДДС е отказан данъчен кредит в размер на 163 192,74 лв. по фактури, издадени от следните доставчици:

Установено е, че през ревизираните периоди от [фирма] е ползвано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 163 192,74 лв. за покупката на МПС по фактури, както следва:

- за данъчни периоди м. 06.2017 г. и м. 07.2017 г. е ползвано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 56 882,00 лв. по фактури №[ЕГН]/22.06.2017 г., №[ЕГН]/30.06.2017 г. и №[ЕГН]/04.04.2017 г., издадени от [фирма]. Предмет на доставките по фактури с №[ЕГН]/22.06.2017 г. и №[ЕГН]/30.06.2017 г. е авансово и окончателно плащане за покупката на лек автомобил марка Мерцедес Б., модел G350d, а по фактура с №[ЕГН] от 04.04.2017 г. покупката на лек автомобил марка Мерцедес Б., модел G350 ВТ С.;

- за данъчен период м. 11.2016 г. е ползвано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 60 305,00 лв. по фактури с №[ЕГН]/10.11.2016 г. и №[ЕГН]/24.11.2016 г., издадени от [фирма]. Предмет на доставката по същите е покупката на лек автомобил марка Мерцедес Б., модел G500 4x4 2;

- за данъчен период м. 07.2016 г. ревизираното лице е ползвало право на приспадане на данъчен кредит в размер на 43 405,74 лв. във връзка с декларирано вътреобщностно придобиване на гумена лодка с твърдо дъно С. 850WA. Същото транспортно средство е придобито от ММ G. с VIN DE815317132 за сумата от 209 664,98 лв. На основание чл. 84 от ЗДДС [фирма] е начислило дължимия ДДС в размер на 41 933,00 лв. с протокол №14/01.07.2016 г. За извършения транспорт на процесната лодка е ползвано и право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 472,74 лв. по фактури с

№[ЕГН]/19.07.2016 г., издадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК] и №[ЕГН]/25.08.2016 г., издадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК].

- за данъчен период м. 02.2018 г. е ползвано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 600,00 лв. по фактура с №5836/04.08.2017 г., издадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК]. Предмет на доставката по същата е покупката на воден джет.

Органите по приходите установили, че цитираните МПС са заведени по сметка 205 „Транспортни средства“ на оборотната ведомост, а закупената гумена лодка и воден джет по сметка 304 „Стоки“. Относно закупените автомобили е констатирано, че не са налице данни за отдаването им под наем от датата на въвеждането им в експлоатация до 30.11.2018 г., както и не са налице данни, че същите са използвани за основната дейност на дружеството. Относно закупените гумена лодка и воден джет пък е установено, че съгласно данни от регистъра на Изпълнителна Агенция „Морска Администрация“, същите са регистрирани на името на [фирма], независимо, че са осчетоводени по сметка 304 на оборотната ведомост. Не на последно място от органите по приходите е посочено, че за периода на ревизията от дружеството не са декларирани приходи от експлоатацията на закупените стоки, поради което е направен извод, че същите са използвани за лично потребление.

При така установената фактическа обстановка ревизиращите приели, че на основание чл. 70, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 69, ал. 1 от ЗДДС за [фирма] не е налице право на приспадане на данъчен кредит в размер на 163 192,74 лв.

С оглед наличните по преписката доказателства Директора на Дирекция ОДОП С. не е споделил изводите на органите по приходите, изложени в процесния РА. Изложил е, че в случаите, когато орган по приходите констатира липса на доставка, наличие на абсолютна или относителна симулация, следва да се мотивира с годни доказателства, установени с доказателствени средства, които са събрани или изготвени при условията и по реда на ДОПК. Изложил е също, че изводите на ревизиращия екип за липса на реална доставка по цитираните фактури, издадена от [фирма] са изведени само на база извършената насрещна проверка на доставчика. В тази връзка е посочил, че както в хода на ревизионното производство, така и с допълнително представените доказателства с жалбата до административния орган, от [фирма] са ангажирани достатъчно документи обосноваващи реалността на процесната доставка, които са обсъдени бланкетно в издадените РД и РА от органите по приходите.

Изрично е посочил, че в конкретния случай не е налице спор по отношение на установените факти, а именно че закупените МПС от [фирма] през ревизираните данъчни периоди с цитираните фактури представляват реални доставки. Изложил е, че предмет на спора е данъчното им третиране с оглед приложението на нормата на чл. 70, ал. 1, т. 4 от ЗДДС. За правилното решаване на спора е необходимо да се има предвид относимата нормативна

уредба.

Изложил е фактически и правни доводи, от които е наложил извода, че от органите по приходите не е установено автомобилите да са използвани за дейности извън предвидените изключения в чл. 70, ал. 2 от ЗДДС, както и не са взети предвид и не са изследвани в процеса на осъществяване на ревизията наведените от ревизираното лице данни, че процесните автомобили са отдавани под наем през 2018 г. Също така в хода на ревизионното производство не е изследвано и обстоятелството дали има промяна в километража на процесните автомобили от датата на закупуването им до настоящия момент, поради което отново не може да бъде обоснован изводът на органите по приходите, че същите МПС са използвани за лично потребление от представляващите дружеството или от трети лица, без да е отчетен приход.

Също така относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит във връзка с покупката на гумена лодка с твърдо дъно и воден джет, решаващият орган счита, че отново е неприложима разпоредбата на чл. 70, ал. 1, т. 4 от ЗДДС. Пояснява, че в случая се касае за стоки, заприходени в сметка 304 на оборотната ведомост и предназначени за последваща препродажба. В тази връзка посочва, че приходи от същите ще бъдат генерирани едва при последваща им реализация, а не във връзка с тяхната експлоатация. Също така, доколкото отново не е доказано от ревизиращите, че процесните стоки са използвани за цели, различни от независимата икономическа дейност на лицето, както и не е оспорена реалността по сделките, решаващата инстанция отново счита, че за същите доставки не са налице ограниченията по реда на чл. 70 от ЗДДС.

Предвид изложеното решаващият орган е счел, че РА и в тази му част е необоснован и немотивиран, и като такъв следва да се отмени.

Административния орган се е произнесъл относно определените лихви върху невнесени в срок декларирани задължения по ЗДДС в размер на 7 626,61 лв. за м. 01.2013 г. Решаващият административен орган е решил, че задълженията за лихви са правилно определени, доколкото нито в ревизионното производство, нито с жалбата по административен ред са ангажирани доказателства за това, че декларираните задължения са платени в съответния размер и срок от задълженото лице. Поради това е потвърдил РА в тази част.

Решаващият орган се е произнесъл и по отношение на определените задължения в РА за периода м. 07.2016 г., който участва в процедура по приспадане започнала от м. 06.2016 г. и завършила м. 08.2016 г., като е излъжил мотиви, че установената лихва в размер на 3 116,84 лв. за м. 08.2016 г. е недължима.

В резултат решаващият орган е издал процесното Решение №

1000/11.06.2019г., с което е отменил Ревизионен акт №Р-22220218001162-091-001/25.03.2019 г., издаден от В. В. В. – орган, възложил ревизията, и А. В. Е. – ръководител на ревизията, в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за данъчни периоди м. 12.2012 г., м. 07.2016 г., м. 11.2016 г., м. 06.2017 г., м. 07.2017 г. и м. 02.2018 г., ведно с определените лихви за забава, както и в частта на установените лихви за м. 08.2016 г.. и е потвърдил Ревизионен акт №Р-22220218001162-091-001/25.03.2019 г., в оспорената част на установените резултати по ЗДДС за периодите м. 04.2015 г. и м. 10.2016 г., ведно с начислените лихви за забава, както и в частта на установените лихви за м. 01.2013 г.

Решението е връчено по електронен път на 13.06.2019г., видно от справка /л.34/. На 25.06.2019г., решението е обжалвано по съдебен ред, като е подадена жалба до АССГ, чрез Директора на Дирекция ОДОП С., с вх. № 53-04-707/25.06.2019г.

Допълнително по делото са представени като доказателства: Разрешение за временно движение на л.а. марка „Мерцедес А. Ц 63“, Фактура-договор за продажба № 16/059 от 29.09.2016г., Регистрационен талон част 1, Регистрационен талон част 2, фактура № 2805/22.01.2013г.-за покупка на процесната ски шейна, фактура № 79/26.03.2015г и споразумение за прихващане на задължения.

В хода на съдебното производство са изискани и предоставени, като доказателства от КАТ С. документи удостоверяващи регистрацията на л.а. марка „Мерцедес А. Ц 63“, на името на „П. РЕСУРС“ ЕИК[ЕИК]: Справка по история на автомобила, Заявление за първоначална регистрация за процесния автомобил от името на [фирма], талон на автомобила, Фактура-договор за продажба № 16/059 от 29.09.2016г., Декларация от управителя на [фирма] и пълномощно за представителство в КАТ издадено от управителя от [фирма]. Документите не са оспорени от ответната страна.

По делото е назначена и изготвена ССЧЕ, която е приета без възражение. Настоящият състав на съда кредитира изводите на вещото лице по допуснатата ССЧЕ, като приема заключението като изготвено безпристрастно и съобразно доказателствата по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът формира следните правни изводи:

Съдът намира, че в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосновават отмяна на ревизионния акт само на това основание.

Извършените процесуални действия и събраните доказателства в хода на ревизионното производство са осъществени по реда на ДОПК и при спазване

на основните принципи на кодекса.

Ревизионният доклад и ревизионният акт са издадени в сроковете по чл. 117, ал. 1 и чл. 119, ал. 2 ДОПК и от компетентните органи по приходите. Както ревизионният доклад и ревизионният акт, така и решението на горестоящия в приходната администрация решаващ орган са били надлежно съобщени на дружеството жалбоподател, което с предвидените по ДОПК срокове ги е обжалвало.

На дружеството е била осигурена възможност да упражни правото си на защита в пълен обем. В този смисъл е неоснователно възражението на жалбоподателя за неспазване на процесуалните правила. В., спор по отношение на тези факти, не се формира между страните. Противоположните становища, поддържани от страните в настоящото производство, се отнасят до приложението на материалния закон.

В случая следва да бъде съобразена и практиката на СЕС, В тази връзка, следва да се съобрази практиката на Съда на Европейския съюз, която е ясна и безпротиворечива и абсолютно точно очертава, че правото на данъчен кредит е налице за получени стоки и услуги, предназначени за осъществяването на икономическа дейност. В този аспект критерият, изведен от използването на стоката или услугата за целите на сделки, попадащи в икономическата дейност на предприятието, е различен според това дали става дума за получаването на услуга или за придобиването на дълготраен актив. При сделка, състояща се в придобиването на дълготраен актив, каквато е закупуването на автомобил, или ски шейна наличието на пряка и непосредствена връзка между определена получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане, е по принцип необходимо, за да се признае на данъчнозадълженото лице право на приспадане на ДДС, начислен върху получената доставка, както и за да се определи обхватът на това право (Решение от 29 октомври 2009 г. по дело SKF, C-29/08, Сборник, стр. I-10413, точка 57 и цитираната съдебна практика). Право на приспадане в полза на данъчнозадълженото лице ще бъде налице дори при липса на пряка и непосредствена връзка между определена получена доставка и една или повече извършени доставки, пораждащи право на приспадане, когато разходите за съответните услуги са част от общите разходи на това лице и поради това представляват елементи, формиращи цената на стоките или услугите, които то доставя. Разходите от този вид в действителност имат пряка и непосредствена връзка с цялостната икономическа дейност на данъчнозадълженото лице (Решение по дело SKF, посочено по-горе в точка 58 и цитираната съдебна практика).

Въпросът дали данъчнозадълженото лице е ползвало стоката в това си качество, тоест за целите на своята икономическа дейност в аспекта на член 9 Директива 2006/112/ЕО, е фактически и следва да се преценява с оглед на всички данни по случая, сред които са естеството на дадената стока и периодът, който е изтекъл от нейното придобиване до нейното използване за

целите на икономическата дейност на данъчнозадълженото лице (в този смисъл т. 58 от Решение от 16 февруари 2012 г. по дело C-118/11 на СЕС; Решение № 14903 от 10.12.2014 г. на ВАС по адм. д. № 3369/2014 г.).

Всъщност би било налице противоречие с целта на тази разпоредба, ако единствено подобна непряка връзка би била достатъчна, за да се изключи приравняването към възмездна доставка на това придвижване (вж. в този смисъл Решение от 16 октомври 1997 г. по дело F., C-258/95, R., стр. I-5577, точка 27).

За да са налице гоните положителни предпоставки за ползване правото на приспадане на ДДС, начислен върху получената доставка, следва да се установи спорния по делото въпрос, налице ли са реални доставки, реални сделки на закупените съответно по фактура №[ЕГН] от 06.03.2015 г. ски шейна, S. D. S. X 163 800R E., сер. №2BPSTNDE1DV000210 и Автомобил марка Мерцедес Б. G 63 AMG с рама WDD2050871F215812 по фактура №[ЕГН]/05.10.2016 г.

В случая двете разглеждани доставки са третирани от РД като дълготраен актив, след като са били включени в имуществото на [фирма].

За данъчен период м. 04.2015 г. на основание чл.68, ал.1, т.1 и чл. 69, ал.1, т.1 от ЗДДС, във вр. с чл.6, ал.1 от ЗДДС не е признат данъчен кредит в размер на 3 000,00 лв. по фактура №[ЕГН]/06.03.2015 г., издадена от [фирма]. Предмет на доставката е покупката на ски шейна, S. D. S. X 163 800R E., сер. №2BPSTNDE1DV000210.

От [фирма] са представени частично документи и писмени обяснения, както следва: фактура с №[ЕГН]/06.03.2015 г., издадена на [фирма]; банково извлечение за получено плащане от [фирма] по доставката; справка за обороти по сметка 411-26 за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г. Относно произхода на стоката, предмет на доставка, е представено копие от фактура №[ЕГН] от 26.03.2015 г., издадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК] на [фирма], както и копие от договор за покупко-продажба на МПС от 06.03.2015 г., сключен между [фирма], в качеството на продавач и [фирма], в качеството на купувач. От процесния доставчик не са представени документи във връзка с извършено плащане към предходния доставчик по веригата [фирма], оборотни ведомости, хронологични справки по материалните сметки относно заприходяването и изписването на продадената ски шейна, както и сключените между [фирма] и [фирма] договори, анекси, приемо-предавателни протоколи, товарителници, транспортни документи или други придружаващи доставката.

От направените справки за относими за доставчика данни от информационния масив на НАП, е установено, че [фирма] е дружество, deregистрирано по ЗДДС, считано от 19.05.2016 г., при установени обстоятелства по реда на чл. 176 от закона и същото има задължения към републиканския бюджет в

особено големи размери.

Във връзка с процесната доставка от [фирма] в хода на ревизионното производство са представени единствено копие от процесната фактура, издадена от [фирма], банково извлечение за извършено разплащане по доставката и справка за счетоводни статии относно осчетоводяването на фактурата. Констатирано е, че от жалбоподателя не са представени договори, приемо-предавателни протоколи и транспортни документи. В хода на съдебното производство също не са представени други доказателства, относими към реалността на сделката.

От така установената фактическа обстановка настоящата инстанция приема изцяло изводите на данъчните органи, че липсват доказателства за извършена доставка от [фирма] към [фирма] по фактура №[ЕГН]/06.03.2015 г., поради което съда счита, че правилно и законосъобразно на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по същата в размер на 3 000,00 лв. За жалбоподателя не следва да възникне правото на данъчен кредит по фактура №[ЕГН]/06.03.2015 г., издадена от [фирма], тъй като не е доказано реалното осъществяване на документираната с нея доставка на ски шейна. Изводът се базира на липсата на представени документи за транспортирането и прехвърлянето правото на собственост на стоката, както и констатирани нередности при доставчика и тези изводи не са опровергани в съдебното производство.

Съгласно действащата през процесния период нормативна уредба предпоставките, обосноваващи наличието или липсата на право на приспадане на данъчен кредит за декларираните от регистрираното лице покупки на стоки и услуги са уредени в разпоредбите на чл. 68 - 72 от ЗДДС, в частност на чл. 71, в който са регламентирани условията за упражняването на това право.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т.1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем.

Съгласно чл. 71, т.1 ЗДДС лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато е изпълнило едно от следните условия, притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател.

Правото на данъчен кредит не зависи от обстоятелството дали данъкът е начислен от доставчика. Следва да е осъществен на първо място правопораждащият правото на данъчен кредит юридически факт и получателят да притежава данъчен документ, издаден от доставчика –

регистрирано лице, в съответствие с изискванията към фактурите, залежали в закона, в който данъкът да е посочен на отделен ред. Правото на приспадане на данъчен кредит възниква за получателя, при условие, че е налице реално осъществена доставка и същият притежава данъчен документ, издаден по реда на ЗДДС, съдържащ изискуемите реквизити.

Двете предпоставки за признаване право на кредит са кумулативни и липсата на която й да е от тях възпрепятства възникването и упражняването на това право.

В конкретния случай се касае за извършена доставка на ски шейна на стойност 15 000,00 лв. данъчна основа и 3 000,00 лв. начислен ДДС. Когато се касае за продажба на стоки, следва да се установят данни за прехвърляне право на собственост върху стоките и свързаните с това обстоятелства, касаещи придобиване право на собственост върху същите по вид и количества стоки, съхранение, транспорт, предаване и др. За да се докаже реална доставка на стоки се изисква установяване на обстоятелствата, че доставчикът е разполагал със съответните стоки от същия вид и количество като фактурираните, и че това количество физически е предадено на получателя. Установяването на реалното, физическото съществуване на фактурираната стока и съответно предаването ѝ на получателя, предполага изследването на предходните и последващите продажби. В т.ч. съхранението и транспортирането на стоката, заприхождаването ѝ при получателя и т. н.

За да се докаже доставката, не е достатъчно само наличието на издаден данъчен документ /фактура/ и съответните отразявания в счетоводството на получателя, а зависи и от това дали доставчикът е извършил посочената в издадената от него фактура доставка на стоки. Характерът на отделните доставки предполага изпълнителите им да имат на разположение необходимата материална, кадрова и техническа обезпеченост.

В случая ревизиращите органи са извършили редица действия, които целят установяване на факти и обстоятелства, относими към претендираното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от описания в акта доставчик. От доказателствата по преписката се установява, че в хода на ревизията е извършена насрещна проверка на [фирма], което дружество е посочено като доставчик на цитираната ски шейна, като от същото са изискани конкретни доказателства за доставката по спорната фактура. От процесния доставчик са представени частично документи и писмени обяснения, изразяващи се в копие от спорната фактура и банково извлечение за получено плащане от [фирма]. В хода на ревизията, както и в съдебното производство не са представени доказателства относно транспорта, осчетоводяването и предаването на стоката от съответното дружество, нито от [фирма].

Жалбоподателя не е представил договори, поръчки, заявки, както и каквато и да е кореспонденция във връзка със спорните доставки, информация за това кой, кога и къде е получил стоката, как същата е транспортирана /с какво

транспортно средство, марка, модел, регистрационен номер. Липсват документи и във връзка с произхода на процесната стока, независимо, че такива са изискани по реда на ДОПК от процесния доставчик.

Доказателства, които да опровергават и подложат на съмнение направените от органите по приходите констатации и основаните на тях правни изводи не се ангажираха в хода на настоящото производство.

Предвид изложеното настоящата инстанция счита, че жалбата срещу РА в тази си част е **неоснователна**, а РА следва да бъде потвърден.

Не така стоят нещата за данъчен период м. 10.2016 г., за който не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 12 000,00 лв. по фактура №[ЕГН]/05.10.2016 г., издадена от [фирма].

От органите по приходите е установено, че през ревизирия период [фирма] е ползвало право на приспадане на данъчен кредит в размер на 12 000,00 лв. по фактура №[ЕГН] от 05.10.2016 г., издадена от [фирма], с предмет на доставка лек автомобил, марка Мерцедес Б. Г 63 AMG .

За удостоверяване реалността на сделката в хода на ревизионното производство са представени от [фирма] на 10.05.2018 г. документи и писмени обяснения, както следва: заверени копия от фактурите, издадени на [фирма]; договор за покупко-продажба на МПС „лек автомобил, марка Мерцедес Б. Г 63 AMG/ от 05.10.2016 г., сключен между [фирма], в качеството на продавач и [фирма], в качеството на купувач; справка за обороти по сметка 411-7 за периода от 01.08.2016 г. до 31.10.2016 г.; банкови извлечения за получено плащане от жалбоподателя. Органите по приходите извършили справка в програмен продукт на НАП VIЕС, при която е установено, че А. АМ Р. Г. е отразило ВОД към [фирма] през м. 09.2016 г.

Във връзка с процесната доставка от [фирма] са представени копия от фактурите, издадени от [фирма], банкови извлечения за извършено разплащане по доставките, договори за покупко-продажба на МПС, свидетелства за регистрация на МПС и справка за счетоводни статии относно осчетоводяването на фактурата.

При така установената фактическа обстановка издателите на РА приели, че липсват доказателства за доставка от [фирма] към [фирма] по фактура №[ЕГН]/05.10.2016 г. за Мерцедес Б., поради което, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по същата в размер на 12 000,00 лв.

В същото време жалбоподателят счита, че извършеното от органите по приходите облагане е в противоречие с националната и европейска съдебна практика, както и с указанията на Изпълнителния директор на НАП във връзка с писмо №20-00-134 от 21.06.2013 г. Сочи, че в случая се касае за покупката на превозно средство, регистрацията на което подлежи на контрол,

включително и от КАТ. Изтъква, че при първоначалната регистрация на автомобилите в КАТ задължително се прилагат документи, удостоверяващи предишния собственик на превозното средство, поради което е абсурдно да се твърди, че същият е доставен от друго лице, а не от [фирма]. Счита, че след като процесният доставчик не фигурира в регистъра на длъжниците по чл. 182, ал. 3, т. 2 от ДОПК, то не са налице основания същият да бъде определен от администрацията като рисков.

Предмет на спор и съответно на доказване е обстоятелството дали [фирма] е закупило МПС марка Мерцедес Б. Г 63 AMG от [фирма] или в случая е налице относителна субективна симулация.

В тази връзка решаващият орган е извършил служебна проверка в информационния масив на НАП, при която е установено, че л.а. марка Мерцедес Б. Г 63 AMG с рама WDD2050871F215812 е с първоначална регистрация в КАТ от 29.09.2015 г. Превозното средство е регистрирано с регистрационен номер СТ5000BT на името на Д. Б. М. с ЕГН 930917****. На 18.10.2016 г. МПС е пререгистрирано на името на [фирма], като е сменен и регистрационният му номер, както следва: СВ1861BT. Било установено, че Д. Б. М. няма регистрация по ЗДДС, а видно от отчетните регистри по ЗДДС, доставчика [фирма] не е деклариран покупка от процесното лице.

При тази установена фактическа обстановка решаващият орган е счел, че в случая е налице предметът на фактурираната доставка, но действителният доставчик не е посоченият във фактурата. Така решаващият орган е приел, че жалбоподателят участва в данъчна измама с цел злоупотреба с право.

В хода на съдебното производство са изискани и предоставени, като доказателства от КАТ С. документи удостоверяващи регистрацията на процесния л.а. марка „Мерцедес А. Ц 63“, на името на „П. РЕСУРС“ ЕИК[ЕИК]: Справка по история на автомобила, Заявление за първоначална регистрация за процесния автомобил от името на [фирма], талон на автомобила, Фактура-договор за продажба № 16/059 от 29.09.2016г., Декларация от управителя на на [фирма] и пълномощно за представителство в КАТ издадено от управителя от [фирма]. Документите не са оспорени от ответната страна.

От представените по делото доказателства се установява, че процесния автомобил е закупен от [фирма] на 29.09.2016г., съгласно Фактура-договор за продажба № 16/059 от 29.09.2016г., с продавач „Т. АУТОМОБИЛЕ“ Г./л.117/. Продавачът се е легитимирал като собственик с регистрационен талон на автомобила, издаден от Ф. и приложен по делото/л.115-116/. След придобиването на автомобила от [фирма] е издадено от КАТ разрешение за временно движение на л.а. на името на собственика [фирма]. За да се регистрира автомобила в КАТ са представени съответните необходими документи, които удостоверяват правото на собственост на [фирма]. Собственика на автомобила въз основа на Фактура-договор за продажба №

16/059 от 29.09.2016г., с продавач „Т. АУТОМОБИЛЕ“ Г. и временен регистрационен талон №[ЕИК] /л.9/, продава същия на жалбоподателя [фирма]. Доставката е оформена с процесната фактура № 67/05.10.2016г. и договор за покупко-продажба.

За да откаже признаването на данъчен кредит данъчните органи са се позовали само на информацията от масива на НАП, без да извършат реална проверка и без да съберат всички относими доказателства.

Решаващият орган се е позовал само на информацията, че собственик на процесния автомобил е лицето Д. Б. М., без да провери реално в КАТ произхода, собствеността и регистрацията. Фактите приети от данъчните органи не са подкрепени от доказателствата по делото, нещо повече, налице са неоспорени доказателства в обратна посока, които удостоверяват предишния собственик на автомобила в Германия- „Т. АУТОМОБИЛЕ“ Г., неговия приобретател и първоначален собственик в България [фирма], както и доказателства за прехвърлителната сделка на името на жалбоподателя - фактура № 67/05.10.2016г. и договор за покупко-продажба на името на [фирма].

Поради гореизложеното настоящата инстанция не приема констатациите на ревизиращият орган за правилни и законосъобразни. Съда счита процесния РА, в частта, в която за данъчен период м. 10.2016 г. не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 12 000,00 лв. по фактура №[ЕГН]/05.10.2016 г., издадена от [фирма]. за неправилен и незаконосъобразен, като в тази част същия следва да се отмени.

Тук е мястото да се посочи, че доказателствената тежест не е равнозначна на задължение да се представят доказателства. Принципите на обективната истина и служебното начало в съдебния процес налагат съдът да основе констатациите си за всеки факт върху наличните доказателства, без да има значение дали те са представени от страната, която носи доказателствената тежест относно този факт, от противната страна по административния спор или пък са издирени служебно от съда. При това положение, въпросът за доказателствената тежест се свежда до последиците от недоказването. Доказателствената тежест се състои в правото и задължението на съда да обяви за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт не е доказан. Това разбиране произтича от законоустановеното задължение за съда да реши делото по същество, като отмени изцяло или частично ревизионния акт, като го измени в обжалваната част или отхвърли жалбата - чл. 160, ал. 1 от ДОПК, независимо от това дали в съдебното производство страните са ангажирали някакви доказателства или не. Изпълнението на това задължение от страна на съда означава при недоказване да се приеме, че недоказаното не е осъществено и обратното, както е в конкретния случай.

Щом юридическият факт е осъществен, то следва да настъпят последиците, които съответната материалноправна норма свързва с неговото проявление.

В., нормата на чл. 170, ал. 1 от АПК /приложима по силата на § 2 ДР на ДОПК/ изрично посочва това "Административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му".

Доказателства, които подлагат на съмнение направените от органите по приходите констатации и основаните на тях правни изводи се ангажираха в хода на настоящото производство.

Както бе посочено, определение на понятието данъчен кредит се съдържа в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, а в текстовете на чл. 69 и чл. 71 са визирани общите условия, при наличието на които възниква правото на данъчен кредит. В чл. 70 от ЗДДС са изброени ограниченията по отношение правото на приспадане на данъчен кредит в зависимост от конкретното предназначение на стоките и услугите, по които лицето е получател.

Съгласно чл. 70, ал. 1, т. 4 от ЗДДС не е налице право на приспадане на данъчен кредит за стоките или услугите, независимо, че са изпълнени условията на чл. 69 и чл. 74, когато е придобит или внесен мотоциклет или лек автомобил.

Същевременно разпоредбата на чл. 70, ал. 2, т. 2 от ЗДДС предвижда дерогация от разпоредбата на ал. 1, т. 4 и 5, когато превозните средства по ал. 1, т. 4 са предназначени единствено за препродажба /търговски наличности/ или отдаване под наем.

В контекста на горното следва да бъде отбелязано, че безспорно дейността на ревизираното дружество е търговия с леки и лекотоварни автомобили, както и отдаване под наем на същите. Тоест налице е хипотезата на чл. 70, ал. 2, т. 2, тъй като превозните средства, представляващи леки автомобили и водни превозни средства са предназначени единствено и само за препродажба или отдаване под наем.

Следва също да бъде отбелязано, че съгласно трайната практика на СЕО правото на данъчен кредит не може да бъде ограничавано поради формални причини. Не е необходимо връзката между получената стока или услуга да е винаги пряка – възможно е същата да е опосредствана. В този смисъл важно е дали въпросните МПС, предмет на спорните доставки, ще се използват за облагаеми доставки и ще обслужват ли те икономическата дейност на ревизираното лице. Когато са налице безспорни данни, че това не е така, тогава следва да се направи корекция на ползвания данъчен кредит по реда на ЗДДС.

Безспорно по делото е установена законосъобразна сделка с процесния л.а. марка „Мерцедес А. Ц 63“, чиято доставката е оформена с процесната фактура № 67/05.10.2016г. на името на [фирма].

Кумулативно са налице и двете предпоставки за признаване правото на данъчен кредит за период м.10.2016г. по фактура № 67/05.10.2016г. Налице е презумпцията, подкрепена от доказателства, че стоката ще се използва за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки.

Обжалваните РА и Решението, с което се потвърждава са неправилни и незаконосъобразни, в частта им относно непризнатия данъчен кредит за **данъчен период м.10.2016г.** и в тази част жалбата се явява **основателна**.

По отношение установеното задължение в РА №Р-22220218001162-091-001 от 25.03.2019 г., в частта потвърдена с Решение № 1000/11.06.2019г. на Директор Дирекция ОДОП - С. относно установеното задължение за лихва върху ДДС за м.01.2013 г. в размер на сумата от 7626,61лв.

В решението на горестоящия административен орган не се излагат подробни мотиви относно определените лихви върху невнесени в срок декларираните задължения по ЗДДС в размер на 7 626,61 лв. за м. 01.2013 г. Решаващият орган се е задоволил само да посочи, че жалбоподателят не е изложил никакви възражения, както и не е представил доказателства. Въз основа на горното е приел, че задълженията за лихви са правилно определени, доколкото нито в ревизионното производство, нито с подадената по административен ред жалба са ангажирани доказателства за това, че декларираните задължения са платени в съответния размер и срок от задълженото лице. Поради това е решил, че РА в тази част следва да бъде потвърден.

Безспорно е, че декларираният резултат по ЗДДС, съгласно справка-декларация с вх. № 2202-1221795/11.12.2012г., за данъчен период м.11.2012г. е данък за възстановяване в размер на 23237,59 лв. Съгласно чл.92, ал.1, т.2 от ЗДДС, данъкът за възстановяване се приспада от дължимия данък за внасяне през следващите два поредни данъчни периода, в случая м.12.2012г. и м.01.2013г.

За периода м.12.2012г., съгласно подадена справка-декларация по ЗДДС с вх. № 2202-1228527/11.01.2013г. дружеството е декларирано данък за внасяне в размер на 10 939,25 лв. и на основание чл.92, ал.1, т.2 от ЗДДС е извършило приспадане на дължимия данък за внасяне от данъка за възстановяване от предходния данъчен период. С това остатъкът от данъка за възстановяване през м.01.2013г. е в размер на 12 298,34 лв.

Съгласно подадена справка-декларация по ЗДДС с вх.№ 2202-1235573/13.02.2013г., дружеството е декларирано резултат за периода м.01.2013г. в размер на 16 090,36 лв. за внасяне. На основание чл.92, ал.1, т.2 от ЗДДС дружеството е приспаднало 12 298,34 лв. и на основание чл.92, ал.1, т.3 от ЗДДС е внесло разликата от 3 792,02 лв. на 14.02.2013г.

С РА № Р-22220218001162-091-001/25.03.2019 г., потвърден частично с

Решение № 1000/11.06.2019г. на Директора на Дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, ревизиращият орган не е признал данъчен кредит в размер на 47 265,89 лв. по фактура № [ЕГН]/27.12.2012г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], с което се променя резултата за периода м. 12. 2012 г. от данък за внасяне в размер на 10 939,25 лв. на данък за внасяне в размер на 58 205,14 лв. След приспадане по чл.92, ал.1 от ЗДДС в пълен размер на данъка за възстановяване от м.11.2012 в размер на 23 237,59 лв., ревизиращия орган определя данък за ефективно внасяне за периода м.12.2012г. в размер на 34 967,55 лв.

Посоченото действие на ревизиращия орган оказва влияние и върху декларирания от дружеството данък за внасяне за периода м.01. 2013 г., като същия се установява в размер от 3 792,02 лв. на 16 090,36 лв. Така с РА се определя , че дружеството дължи 12 298,34 лв. данък за внасяне за период м.01.2013г. и са изчислени лихви за забава в размер на 7626,61 лв.

С Решение № 1000/11.06.2019г. на Директора на Дирекция „ОДОП” С. при ЦУ на НАП се отменя РА за данъчен период м. 12.2012 г., който участва в процедура по приспадане започнала от м.11.2012г. и завършила м.01.2013г. Съответно административния орган намира, че за м 12.2012 г. [фирма] не дължи данък за внасяне в размер на 58 205,14 лв. /стр.5 от Решение № 1000/11.06.2019г./ . Отмяната на РА в тази му част влияе и върху резултата за м.01.2013г., като дружеството реално остава със задължение за ДДС за периода м.01.2013 г. в размер на 3 792,02 лв., което задължение е погасено с плащане.

Налага се извода, че след като [фирма] не дължи ДДС за м.01.2013 г. в размер, различен от декларирания и платения ДДС, то дружеството не дължи съответно и лихва за забава в плащането на ДДС за м. 01.2013 г. в размер на 7 626.61 лв.

По отношение горните факти Директора на Дирекция ОДОП- С. при ЦУ на НАП не е съобразил, че отменяйки РА по отношение установените задължения за периода м.12.2012 г., то за периода м.01.2013 г. няма дължима сума по ЗДДС, върху която да се дължи лихва.

Горното се подкрепя и от заключението на вещото лице, което е прието без възражение от страните. ВЛ е дало категоричен отговор на поставените въпроси.На въпрос: Правилно ли са декларирани от [фирма] задълженията му по ЗДДС за периода м.11.2012 г. -м.01.2013 г., включително? ВЛ е отговорило утвърдително, че да, правилно са декларирани от [фирма] задълженията му по ЗДДС за периода м.11.2012 г. - м.01.2013 г.

На въпрос: Има ли неплатено задължение по ЗДДС за периода м. 01.2013 г. и респективно лихва върху същото? ВЛ е отговорило, че не, няма неплатено задължение за данъчен период м.01.2013 г.

С оглед на горното, жалбата в тази част е основателна и Ревизионния акт в

частта му, по отношение установеното задължение за лихва върху ДДС за м.01.2013 г. в размер на 7626,61лв. е незаконосъобразен и неправилен и следва да бъде отменен.

II. По разноските:

Страните своевременно претендират разноски по делото.

На жалбоподателят се дължат разноски в частта, с която жалбата е основателна. При уважен материален интерес от 35 977,67 лв. и доказателства за реално направени разноски в размер от 1450 лв. (за държавна такса-50, адвокатско възнаграждение на един адвокат-1100 лв.и депозит за вещо лице-300 лв.), съдът уважава искането за разноски на жалбоподателя в размер от 1450 лева.

При материален интерес в размер на 3000 лева претенцията за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна само за отхвърления интерес, като на осн. чл.8, ал.1, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл.161, ал.1, изр.3 от ДОПК, съдът я уважава в размер на 440 лева.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1от ДОПК, Административен съд София-град, 60-състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] електронен адрес: [електронна поща], чрез Д. Столарски Ревизионен акт №Р-22220218001162-091-001 от 25.03.2019 г., издаден от В. В. В. – орган, възложил ревизията, и А. В. Е. – ръководител на ревизията в частта потвърдена с Решение № 1000/11.06.2019г. на Директор Дирекция ОДОП С., с която е определено задължение за данък добавена стойност за данъчни периоди м. 10.2016 г.- ДДС за внасяне в размер на 26 202,74, в едно с лихви за забава в размер на 2148,32 лева, както и в частта на установените лихви върху ДДС за м. 01.2013 г. в размер на 7 626,61 лева.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] електронен адрес: [електронна поща], чрез Д. Столарски, в качеството му на представляващ, срещу Ревизионен акт №Р-22220218001162-091-001 от 25.03.2019 г., издаден от В. В. В. – орган, възложил ревизията, и А. В. Е. – ръководител на ревизията в частта потвърдена с Решение № 1000/11.06.2019г. на Директор Дирекция ОДОП С., с

която е определено задължение за данък добавена стойност за данъчни периоди м. 04.2015 г.- ДДС за не признат данъчен кредит в размер на 3000,00 лева .

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] електронен адрес: [електронна поща], сумата от 1450 (хиляда четиристотин и петдесет) лева, представляваща разноски по административно дело №9449/19г. на Административен съд София-град.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] електронен адрес: [електронна поща], да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите, сумата от 440 лева (четиристотин и четиридесет лева), представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: